

Sygn. akt IV CSK 193/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Ł. B.
przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Usługowo-Handlowemu "P."
Spółce Jawnej w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od strony
pозwanej na rzecz powoda kwotę 7200,- (siedem tysięcy
dwieście) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego „P.” spółki jawnej w P. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 20 października 2014 r., którym utrzymany został w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w G. dnia 16 maja 2014 r., wydany w postępowaniu nakazowym (XV Nc (...)), zasądzający kwotę 239 065,25 złotych na rzecz W. B. - poprzednika prawnego powoda Ł. B.. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną w sprawie dokonane przez Sąd Okręgowy. Z ustaleń tych wynika, że E. i H. W. udzielili w 2002 r. pożyczki w wysokości 180 000 złotych, nie osobiście W. B. , lecz pozwanej spółce jawnej, wówczas reprezentowanej przez W. B.. Pieniądze zostały przebrane na konto spółki. Dnia 24 maja 2004 r. została zawarta ugoda między E. W., H. W., G. W. i M. W., jako przejmującymi, a W. i G. B. , jako zbywcami, w której zbywcy zbyli swoje udziały w powołanej spółce jawnej na rzecz przejmujących.

Ze względu na niezwrócenie pożyczki przez spółkę, E. i H. W. wystąpili przeciwko W. B., jako wspólnikowi odpowiadającemu subsydiarnie za zobowiązania spółki jawnej powstałe w czasie, gdy był wspólnikiem i uzyskali dla siebie korzystne rozstrzygnięcie sądowe, a następnie wyegzekwowali zasądzoną kwotę wraz z odsetkami i kosztami postępowania od W. B.. Ten z kolei wystąpił przeciwko spółce z roszczeniem zwrotnym i została na jego rzecz zasądzona od pozwanej spółki kwota 239 065,25 złotych.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 385 w związku z art. 391 § 1, art. 233 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 917 k.c. w związku z art. 22 § 2 oraz art. 51 § 3 k.s.h. przez błędną ocenę zawartej ugody jako czynności prawnej i jej skutków; art. 65 § 1 i 2 k.c. odnośnie do wykładni zawartej ugody, oraz art. 83 § 1 i 2 k.c. przez zaniechanie rozważenia charakteru zawartej umowy pożyczki. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi powód wniósł o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na brak spełnienia warunków prawnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarżący wnosząc o przyjęcie skargi winien wskazać i uzasadnić spełnienie przynajmniej jednej z czterech przesłanek: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący odwołał się do przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Najpierw przedstawił zagadnienie prawne dotyczące art. 22 § 2 oraz art. 31 § 2 i 3 k.s.h. w kwestii obowiązku wierzyciela dysponującego prawomocnym wyrokiem zasądającym na jego rzecz od wspólnika spółki jawnej należność będącą zobowiązaniem spółki, gdy wie, że spółka ta nie dysponuje majątkiem pozwalającym na zaspokojenie wierzytelności wyczerpania drogi postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce, żeby wykazać bezskuteczność egzekucji, czy też może wystąpić bezpośrednio przeciwko wspólnikowi na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego.

Jednakże, mimo uzasadnienia przedstawionego zagadnienia skarżący nie wykazał, aby był to nowy problem, nie rozważany dotąd w orzecznictwie Sądu Najwyższego i doktrynie, a także nie mający utrwalonego stanowiska i rozbieżne orzecznictwo, na które to okoliczności nie został przedstawiony należyty wywód prawny. Jak trafnie to wykazał powód w odpowiedzi na skargę, w kwestii podniesionej przez skarżącego jest znana i utrwalona wykładnia przepisów, na których opiera podniesione zagadnienie i w powołanych orzeczeniach prezentowany jest pogląd przyjęty w zaskarżonym wyroku. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w takich okolicznościach nie są spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zwrócić należy uwagę na kwestię pominiętą w skardze kasacyjnej, a związaną z wcześniejszym wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 29 grudnia

2011 r. w sprawie, w której przeciwko M. B. , E. W., i G. W. wystąpił poprzednik prawny powoda, uzyskując korzystne dla siebie rozstrzygnięcie, utrzymane w mocy w postępowaniu apelacyjnym i w której to sprawie postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt IV CSK 13/14 odmówione zostało przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej, w której przedstawione zostało takie samo zagadnienie prawne.

Wprawdzie skarżący wskazał również na potrzebę przyjęcia skargi ze względu na podstawę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., ale w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi nie podał żadnego uzasadnienia wystąpienia podstaw określonych w tych przepisach.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 i 10 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).